

klogere at sige, at Sangbogen er ikke autoriseret, det er nogle gale Officerer, der have lavet den.

Naar den ærede Minister udtalte om Soldaternes Rejser, at de, der kunne betale, skulle betale, saa er det ikke meget konsekvent. Der klages saa meget over, at Rigsdagsmændene have fri Rejse paa Statsbanerne, og der tales om al den Velsignelse, de have faaet, men der er ikke Tale om andet end, at Grever og Baroner lige saa vel som Bønder og andre have den Fordel. Jeg synes derfor, at enhver, der er med til at tjene sit Fædreland, maa have samme Rettighed, og at der ikke just skal spørges, om hvem der trænger eller ikke trænger. Der er mange Bønderkarle og Arbejdere, som, naar de ligge her inde i Kjøbenhavn, nok have Lyst til at komme hjem, og det kan da ikke være saa besværligt at give dem en Fribillet, enten det nu tages af den ene eller den anden Kasse. Jeg synes, at hvad det ærede Medlem for Hornslet fremdrog, er aldeles korrekt, og jeg kan kun være med til at anbefale det.

Jeg maa endnu meget beklage, hvad den ærede Indenrigsminister her udtalte, at han ikke vilde have noget med Loven om hemmelig Afstemning at gøre. Jeg har længe arbejdet paa den Sag og stadig følt mig kaldet til at arbejde for den, og det har jeg været meget berettiget til, thi er der nogen, der har faaet Valgtrykket at føle, saa er det mig ved Valget i Sakskjøbing i 1892. Jeg synes, det er for let at komme over den Sag, at sige, at man ikke vil have med den at gøre. Det kan vel ikke være, fordi man er bange for, at Højre skal blive mindre og mindre, da det jo dog gaar tilbage Dag for Dag. Vi forlange, at enhver skal have Lov til frit at afgive sin Stemme, uden at kigges paa Fingrene, men det, vi have villet, var noget helt og ikke noget halvt. Jeg slutter mig derfor til det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe). Det skal være mig en Fornøjelse at staa ved hans Side og være med til at indbringe et Forslag for at vise, at vi ville gøre, hvad vi kunne, for at faa en fri Afstemning.

Det er sagt af saa mange Medlemmer, at de ikke ville tale Storpolitik; nej det er der heller ingen Grund til, thi vi have ikke Storpolitik i dette Land. Det er en meget lille Politik, vi drive her, men et er sikkert, at vi have maaske lært noget af Agrarpartiet. Det har i mange Aar sagt, at det vilde ikke tale om Storpolitik, men at det vilde se at faa en god Skattereform. Nu kan man ikke andet end at være det Parti,

hvortil jeg hører, og de andre Grupper taknemmelig for, at de nu ere gaaede sammen, saa at vi kunne faa nogle gode Skattereformer. Jeg tror, det er sikkert, at have Agrarerne ikke gjort andet, have de dog haft den Bestemmelse, at de have lært os alle sammen at sige:

„Vi er ikke skabte til Højhed og Blæst, Ved Jorden at blive, det tjener os bedst!“

Markvorsen: Løjligheden her vilde jeg gerne benytte til at omtale Færgeforholdene ved Vildsund og Sallingsund. Saa vidt jeg ved, ere disse Færgesteder af en meget gammel Oprindelse, de have sikkert eksisteret fra Arilds Tid; men om de have haft Privilegium, d. v. s. Bevilling til ene at færge Folk fra det ene Sted til det andet, lige saa længe, kan maaske være noget tvivlsomt, i alt Fald have de haft det længe. Et saadant Privilegium kunde være meget godt, hvis det indeholdt Sikkerhed for, at Overfarten skete paa en tidssvarende og fyldestgørende Maade. Men det gør det ikke, det virker nærmest som et Forbud for Egnens Beboere mod at komme fra den ene Side af Færgestedet til den anden, og saaledes skader det Samfærdslen i sin Helhed.

At dette Monopol ikke til enhver Tid har tilfredsstillet de Fordringer, man kunde ønske, ses tydelig af Loven af 21de Januar 1871 om Ordningen af Færgeforholdene ved Salling- og Vildsund. I Slutningen af 60'erne vare Forholdene saa daarlige, at Finansministeren fandt sig foranlediget til at forelægge Forslag til Ekspropriation af disse 2 Færgesteder, og ved Lovens Forelæggelse sagde han bl. a.: „Man har i længere Tid maattet erkende, at Færgeforholdene mellem Mors og det øvrige Jylland, saavel Salling som Thy, vare af mindre tilfredsstillende Beskaffenhed . . . , men ifølge det reelle Privilegium, som siden 1685 har tilhørt forskellige Mænd og nu ejes af Ejeren til Højris, kan der ikke paalægges særlige Foranstaltninger“. Det var altsaa ikke Hensigten med den nævnte Lovs Vedtagelse at berige Statskassen, men tværtimod at forbedre Færgeforholdene, baade ved Salling- og Vildsund.

Og nu vil det maaske overraske ærede Medlemmer, naar jeg fremhæver, at den Dag i Dag foregaar Færgeforbindelsen ved Vildsund akkurat paa samme Maade og, jeg havde nær sagt, med de samme Pramme, som da Loven af 1871 blev vedtagen. Jeg skal ikke her komme ind paa at give et Billede af, hvorledes det staaar til deroppe. Thi jeg er da bange for, at ærede Med-